

Arrest

nr. 155 525 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een orthodox christen te zijn en afkomstig te zijn uit Bashiqa (Centraal-Irak). Op driejarige leeftijd zou u naar Bagdad, Al Saydia, zijn verhuisd om er bij uw tante te gaan wonen nadat uw moeder ziek was geworden. U zou tot aan uw huwelijk met uw echtgenoot (A.A.K.M.S.), in 2005, bij uw tante hebben gewoond. Tot 2013 woonde u met uw echtgenoot eveneens in Saydia. Op 9 april 2013 zou de zoon van de broer van uw man, (S.B.) genaamd, zijn ontvoerd. De ontvoerders zouden 30 'daftar' hebben geëist. Desondanks het feit dat er een akkoord werd bereikt over het betalen van 12 daftar, werd hij toch vermoord. Uw echtgenoot zou de zaak hebben opgevolgd en zou op een bende zijn uitgekomen van zes mannen en één vrouw. In juli zou de politie vier mannen en een vrouw hebben opgepakt. De twee overgebleven bendeleden zouden vervolgens uw

echtgenoot hebben gevisieerd. De winkel van uw echtgenoot zou tot ontploffing zijn gebracht en uw huis zou zijn beschoten. Vervolgens zouden ze uw echtgenoot een dreigbrief hebben gestuurd. Omwille van deze redenen zou u met uw echtgenoot en uw zoon terug zijn gegaan naar uw geboortedorp Bashiqa in oktober of november 2013. Nadat IS (Islamitische Staat) de regio innam, zou u met uw gezin naar Koerdistan zijn gevlucht. U en uw zoon verlieten op 6 december 2014 Irak met behulp van een vals paspoort.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de identiteitskaart van uw zoon, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenoot, het vaccinatieboekje van uw zoon, uw huwelijksakte, foto's van uw zoon, de ontploffing van de winkel, de kerk en Saydia, een DVD waarop geweerschoten te horen zijn, een aanvraag van uw echtgenoot tot het verkrijgen van nieuwe documenten, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een onderzoek, de overlijdensakte van (S.), een kopie van een beloftebrief, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, de originele geboorteakten van uw zoon en echtgenoot, een afspraak met het AGORA centrum en een instroomdocument betreffende uw zoon bij VAGGA.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of van een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen:

Dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde afkomst uit Bagdad (Centraal-Irak) waar u onafgebroken zou hebben gewoond vanaf uw drie jaar tot aan uw vertrek uit Irak in december 2014. Zo is uw kennis over de Centraal-Iraakse realiteit en meer bepaald Bagdad, dusdanig ontoereikend dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering er meer dan 35 jaar te hebben verbleven.

U legt vooreerst geen enkel identiteitsdocument voor dat uw nationaliteit of herkomst zou kunnen staven. U beweert dat uw identiteitsdocumenten u werden ontnomen door IS, toen u aan hun controlepost diende te passeren toen u verjaagd werd uit Bashiqa (CGVS I, pg.3). In het midden gelaten of dit kenmerkend is aan de werkwijze van IS met betrekking tot christenen en yezedi's, stelt u verder dat uw echtgenoot wel aangifte deed bij de politie in Bagdad om het verlies van jullie documenten te rapporteren (CGVS II, pg.3). Er kan echter worden vastgesteld dat de begeleidende brief die aan de aangifte werd geniet, dateerde van een week vóór de aangifte (zie dossier CGVS). Er dient geen betoog dat deze constatacie verre van logisch lijkt. Ook u kunt deze anomalie op geen enkele wijze verklaren (CGVS II, pg. 3). Bovendien zou het verlies van de documenten reeds geattesteerd zijn in december 2014 (zie dossier CGVS). Het is dan ook opvallend dat u op de dag van het tweede gehoor, nl. 26 maart 2015, nog steeds niet over de originele documenten beschikt maar enkel een kopie kan neerleggen. Het spreekt voor zich dat aan een kopie weinig of geen bewijswaarde kan worden gehecht aangezien de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. U verklaart verder dat u enkel nieuwe documenten kunt bekomen indien u een bewijs van woonst kunt opgeven (CGVS II, pg. 2). Dit is zeer opvallend daar u, indien uw verklaringen op de waarheid berusten, nog steeds geregistreerd zou moeten staan in het Iraakse bevolkingsregister. Bovendien valt het moeilijk te verklaren hoe uw echtgenoot dan tussen Najaf en Bagdad (CGVS II, pg.2) zonder geldige identiteitsdocumenten zou kunnen reizen, gezien de vele controleposten op de verbindingswegen. Los van bovenstaande legt u enkel een moeilijk leesbare kopie van uw nationaliteitsbewijs voor waar de foto dusdanig onduidelijk is dat onmogelijk kan worden afgeleid of dit u betreft (CGVS II, pg.2 en administratief dossier). Het spreekt voor zich dat hieruit geen enkele bewijswaarde kan worden afgeleid.

Uit alle elementen die u voorlegt kan hooguit worden afgeleid dat u recent een korte tijd in Irak hebt verbleven (foto's, geboorteakte zoon, inentingboekje etc.). Echter, uw kennis over Irak is té beperkt om geloof te hechten aan het feit dat u er bent geboren en getogen. Het feit dat u zogenaamd niet zou hebben kunnen horen en spreken tot uw dertiende levensjaar (CGVS I, pg.2) kan als verklaring voor uw onwetendheid niet worden weerhouden. U legt vooreerst geen enkel begin van bewijs voor dat uw handicap tot uw dertiende levensjaar kan bevestigen, desondanks de vele operaties die u zou hebben ondergaan en waarvan u toch enig begin van bewijs zou moeten kunnen neerleggen (CGVS I, pg.2). Dat u als kind niet kon spreken zou te maken hebben gehad met uw sinussen en amandelen, aan de welke u later werd geopereerd. Hoe dan ook, er dient te worden opgemerkt dat u na uw dertiende levensjaar nog meer dan 22 jaar in Irak zou hebben gewoond, wanneer u wel kon horen en spreken. Dat u als meisje, die opgroeide bij haar tante nadat haar moeder zou zijn overleden en haar vader met een alcoholprobleem kampte, weinig contact zou hebben gehad met de buitenwereld (CGVS, pg.4), kan uw uiterst gebrekkige kennis niet verantwoorden. Opnieuw dient te worden gesteld dat u

meer dan 35 jaar in Irak zou hebben gewoond, aldus kan van u toch wel een minimum aan kennis worden verwacht, hetgeen hier niet het geval is.

Allereerst wijst niets erop dat u vóór de val van Saddam in 2003 in Irak aanwezig was. U kunt niets spontaan vertellen over uw kindertijd (CGVS II, pg.4). U stelt enkel dat uw kindertijd erbarmelijk was en kunt slechts één voorbeeld van een plaats geven, nl. het park Al-Zawhra (CGVS II, pg.4). Blijkt bovendien dat de meeste herinneringen aan het park dateren van toen u er zelf naartoe bent gegaan met uw zoontje (CGVS II, pg. 5). U kent het Iraakse volkslied niet (CGVS II, pg.6) en stelt dat de partij van Saddam 'Shia' heette (CGVS II, pg.7). Dat u niet zou weten welke partij Irak onder Saddam Hussein jarenlang met ijzeren hand regeerde, is zeer opmerkelijk te noemen, temeer daar u wel weet waar Saddam van afkomstig is en dat u toch wel één naam kent van één van zijn (gevreesde) zonen (CGVS II, pg. 7). Dat u deze partij dan ook nog als 'Shia' zou bestempelen terwijl Saddam duidelijk een soenniet was en de soennitische bevolkingsgroep bevoordeelde ten aanzien van de sjiïeten, is al helemaal verbazingwekkend.

U weet vervolgens niet welke oorlogen Irak heeft gestreden toen u er woonde (CGVS II, pg.9) en kent zelfs geen buurlanden van Irak (CGVS II, pg. 9). U beweert dat u steeds over een satelliet tv beschikte, zelfs toen u klein was (CGVS II, pg.4), dit terwijl satellieten verboden waren ten tijde van Saddam (zie info toegevoegd aan dossier).

Over de val van het regime kunt u evenmin berichten. U vermoedt dat de Amerikanen Irak zijn binnengevallen in 2003, alhoewel het misschien ook 2010 kon zijn (CGVS II, pg. 5). U weet niet hoe of waar de val van het regime is begonnen en of er zaken zijn veranderd na de val (CGVS II, pg.5). U geeft enkel aan dat het ten tijde van Saddam veiliger was (CGVS II, pg.7), u gemakkelijker kon buitengaan (CGVS II, pg.7) en dat er meer parkeerplaatsen waren (CGVS II, pg.9). Het is echter frappant te noemen dat u beweert dat het geld hetzelfde bleef zowel voor als na de val (CGVS II, pg.5) en dat u niet weet of de Iraakse vlag veranderde (CGVS II, pg. 6). U weet verder evenmin waar de Amerikanen gelegerd waren in Bagdad (CGVS II, pg.5) en heeft nog nooit gehoord van de 'Groene Zone' (CGVS II, pg.5). Opmerkelijk is dat u ook de term 'avondklok' niet meteen weet te duiden (CGVS II, pg.8). U denkt eerst dat deze term een verandering van de klok van winteruur naar zomeruur betreft (CGVS II, pg.8). Vervolgens richt u zich naar de tolk met de vraag waarom die alles moet vertalen als u zich bedenkingen maakt, wat niet echt een gepaste reactie van u is (CGVS II, pg.8). Gezien het gegeven dat Bagdad met de regelmaat van de klok aan een avondklok of uitgangsverbod onderhevig was, is het dan ook zeer opmerkelijk dat u met deze term niet vertrouwt bent. U stelt vervolgens dat de avondklok steeds gold tussen 24u en 4u 's morgens (CGVS II, pg.8). Dit terwijl de avondklok meestal reeds rond 22u/23u werd ingesteld en ook 's morgens langer liep (zie administratief dossier CGVS). Dat u ook opmerkte dat de avondklok een uur later werd ingesteld bij feestdagen (CGVS II, pg.8) is opmerkelijk, daar juist op die dagen de avondklok regelmatig werd verlengd. Dat u, die in Irak aanwezig zou zijn geweest tijdens het val van het regime en de veranderingen die Irak doormaakte in de nasleep van de val, over deze elementaire én bovendien dagdagelijkse zaken dergelijke minieme kennis tentoonstelt, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u op dat ogenblik in Irak aanwezig was. Gezien het belang van de val van het regime en de impact die deze gebeurtenis had op het leven van de Iraakse burgerbevolking, kan er redelijkerwijs van worden uitgegaan dat u hieromtrent veel meer kennis zou bezitten, indien u toen daadwerkelijk in Bagdad aanwezig was.

Uw nadere kennis over Bagdad laat verder evenzeer te wensen over. Zo stelt u dat de rivier die doorheen Bagdad stroomt 'Kerch' heet (CGVS II, pg.6). U heeft ooit nog gehoord van 'Sadr City', het bolwerk van sjiïeten en een broeihaard van het Mehdileger, maar weet niet te zeggen of Sadr City én het Mehdileger dan wel soennitisch of sjiïtisch zijn (CGVSII, pg. 8). Evenmin weet u of Al-Qaeda een soennitische dan wel sjiïtische terreurorganisatie is (CGVS II, pg.8). Dat u deze zaken niet kunt duiden, gelet op de gebeurtenissen in 2006/2007 in Bagdad maar ook de meer recentere gebeurtenissen waarmee u persoonlijk te maken zou hebben gehad, en u deze aldus vanuit een bijzonder oogpunt zou hebben meegemaakt, kan van u als Irakese uit Bagdad niet aanvaard worden.

U zou nog nooit hebben gehoord van de term 'Peshmerga' (CGVS II, pg.8). Ook dit kan niet worden begrepen daar u ongeveer een jaar in Bashiqa zou hebben gewoond (CGVS II, pg.5), een stad op de grens met Koerdistan gelegen én waar de Peshmerga (Koerdische strijders) een zeer grote rol hebben gespeeld in het strijdtoneel tegen IS. U die de aanval van IS op Bashiqa zou hebben meegemaakt en vervolgens via Koerdistan Irak kon verlaten, zou op zijn minst toch ooit eens moeten hebben gehoord van Peshmerga. Dat u, die via de televisie uzelf Engels zou hebben aangeleerd (CGVS II, pg.4), geen enkel benul zou hebben van zaken binnen uw eigen land en omgeving én die bovendien internationaal in de kijker staan, is volledig ongeloofwaardig te noemen.

Het is vervolgens zeer opvallend dat u het Engels zeer goed machtig bent. Zo goed zelfs, dat u zich op sommige momenten eerst bedient van de Engelse woordenschat omdat u het origineel Arabische woord niet kent of niet te binnen schiet (zie gehoorverslag CGVS II, pg.2, pg.7). Het woord 'voedselpakket' - nochtans een pakket dat u éénmaal per maand zou ontvangen hebben (CGVS II, pg.3) -, kent u niet in

het Arabisch, maar wel in een onbekende andere taal (CGVS II, pg.3). U kent het woord voor 'rivier' niet in het Arabisch (CGVS II, pg.6) en ook het woord 'avondklok' is u niet bekend in uw moedertaal (CGVS II, pg.8). U kent de term 'politieke partij' enkel in het Engels (CGVS II, pg.7). Dat uw gebrek aan kennis over deze zeer fundamentele en typisch Iraakse woordenschat te wijten zou zijn aan uw eerdere problemen met uw spraak en gehoor - waarvan u overigens geen enkel begin van bewijs voorlegt - kan niet worden volgehouden. Er kan immers van worden uitgegaan dat u zich dan ook in het Engels, een taal die u pas zou hebben geleerd nà 2003 en dan nog via de televisie, evenmin duidelijk zou kunnen uitdrukken. Logischerwijze dient iemand zich nog altijd beter te kunnen uitdrukken in zijn/haar moedertaal dan in eender welke andere aangeleerde tweede taal. Alleszins, doet dit andermaal zeer ernstige twijfels rijzen bij uw verklaring in Irak te zijn opgegroeid.

De weinige kennis die u vertoont - u kunt namelijk enkele wijken noemen (CGVS II, pg.6), u kent de kleur van de nummerplaten (CGVS II, pg.7) en heeft hier en daar wel al eens van iets gehoord (zie gehoorverslag) - wijst er, samen met de door u voorgelegde foto's, inderdaad op dat u recent een beperkte tijd in Irak hebt doorgebracht. Dat u echter geboren en getogen zou zijn geweest in Irak, dat u de Iraakse nationaliteit bezit, kan niet worden geloofd. U kan om vele uiteenlopende redenen tijdelijk in Irak hebben vertoefd. Dit betekent niet noodzakelijk dat u daar bent opgegroeid of dat u over de Iraakse nationaliteit beschikt.

Er werd u tijdens het gehoor verschillende keren de kans geboden om de ware toedracht betreffende uw nationaliteit, verblijfplaats(en) en verblijfsituatie van de voorbije jaren toe te lichten. U nam deze kans echter niet te baat en bleef beweren geboren en getogen te zijn in (Centraal-) Irak, iets wat door het CGVS totaal ongeloofwaardig wordt bevonden. Indien u niet de ware toedracht kenbaar maakt aangaande uw nationaliteit - wat een essentieel onderdeel uitmaakt van uw identiteit -, het land en/of de plaats(en) waar u heeft geleefd, de verblijfsomstandigheden alhier en eventueel het verblijfsstatuut dat u gedurende al die jaren heeft gekend, maakt u het de asielinstanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op uw identiteit en leefsituatie en kan deze niet anders dan concluderen dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend. Het is aan de asielzoeker zelf om omtrent al deze cruciale elementen duidelijkheid te verschaffen en een volledig, waarheidsgetrouw en correct beeld te schetsen. Het loutere feit dat uw zoon mogelijks wel in Irak zou zijn geboren en wel de Iraakse nationaliteit zou hebben, verandert niets aan bovenstaande appreciatie. Gezien u geen correct zicht biedt op uw eigen nationaliteit en verblijf- en leefsituatie, is het evenzeer volstrekt onduidelijk waar uw zoon leefde en opgroeide. Bovendien moet worden beklemtoond dat Iraakse documenten weinig of geen bewijswaarde hebben aangezien ze heel gemakkelijk via corruptie kunnen worden verkregen en/of aangekocht, zowel in Irak als daarbuiten (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Zij kunnen enkel dienen ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas wat in casu niet het geval is.

Aangezien er onmogelijk geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in Bagdad, kunnen de door u aangehaalde problemen alhier evenmin in rekening worden genomen. Rekening houdend met bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. De manifeste bedrieglijkheid omtrent uw beweerd verblijf in Irak, stelt het Commissariaat-generaal bovendien in de onmogelijkheid om zich een correct beeld te vormen van uw reële situatie, achtergrond en de plaats(en) waar u door de jaren heen heeft verbleven. Bijgevolg is het niet mogelijk in te schatten of er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en kan u de status van subsidiaire beschermde evenmin worden toegekend.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. De identiteitskaart van uw zoon, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenoot, een inentingboekje van uw zoon, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van Samer en de geboorteakte van uw zoon en uw echtgenoot vormen geen enkel bewijs voor uw nationaliteit of uw verblijfplaatsen. De foto's van uw zoon, de ontplofing van de winkel in Saydia tonen aan dat u ooit wel eens in Bagdad bent geweest, maar hieruit kan verder niets worden afgeleid. Een DVD waarop geweerschoten te horen zijn, vormt evenmin een begin van bewijs van uw herkomst en de documenten betreffende uw gezondheidstoestand en die van uw zoon in België vormen evenmin een bewijs van uw leefsituatie in of buiten Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich, in wat zich aandient als een enig middel, op de schending van artikel 48/2 tot en met 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011, artikel 4, 14 en 27 van het koninklijk besluit van 1 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS), artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Unie (Handvest), artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij voert aan dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de situatie waarin haar zoontje zich bevindt. Het staat vast dat hij kwetsbaar is. Hij is jong en heeft te kampen met ernstige geestelijke gezondheidsproblemen. Dit blijkt uit de attesten die werden voorgelegd en uit het feit dat het eerste gehoor werd onderbroken doordat hij onhandelbaar was.

Minderjarige kinderen vormen een kwetsbare groep in de zin van artikel 1, 12° van de vreemdelingenwet. Verweerder dient overeenkomstig artikel 4, § 1 en artikel 14, § 4 van het PR CGVS rekening te houden met de kwetsbaarheid van de asielzoeker en zich te laten leiden door het hoger belang van het kind. Artikel 24.2 van het Handvest vereist eveneens dat het hoger belang van het kind primeert bij de toepassing van het Unierecht, en dus ook bij de behandeling van het onderzoek van de asielaanvraag.

Verweerder had een gedegen onderzoek moeten voeren naar de identiteitsdocumenten van verzoeksters zoontje, van de documenten aangaande zijn kwetsbaarheid en van zijn geboorteakte. Dit is van essentieel belang om de herkomst van haar zoontje vast te stellen. Zelfs indien verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegde, dan nog kan dit haar zoontje niet ten kwade worden geduid. Indien verweerder meent dat verzoekster geen zicht geeft op haar werkelijke herkomst en verblijf, dan noopt het hoger belang van het kind ertoe dat verweerder voor wat betreft haar zoontje alle elementen die kunnen wijzen op zijn herkomst afzonderlijk onderzoekt en een ruim voordeel van de twijfel hanteert. Verzoeksters belangen en deze van haar zoontje lopen namelijk niet noodzakelijk samen. In zoverre verzoekster verklaringen aflegt die een negatieve impact hebben op het dossier van haar minderjarig en onmondig kind, moet verweerder de materiële elementen die betrekking hebben op het kind aldus afsplitsen van het dossier van verzoekster en aan een afzonderlijk onderzoek onderwerpen in functie van het hoger belang van het kind.

Omtrent de mogelijkheid om de (geloofwaardigheid van de) documenten van verzoeksters zoontje en hun authenticiteit te onderzoeken en de mate waarin rekening moet worden gehouden met de documenten, verwijst verzoekster naar rechtspraak van het EHRM. Zij leidt hieruit af dat rekening moet worden gehouden met de documenten, dat niet louter op basis van de verklaringen van de asielzoeker mag worden beslist en dat de staat niet louter op basis van de vermeende ongeloofwaardigheid van verklaringen mag beslissen doch specialisten moet aanwenden om de voorgelegde documenten op authenticiteit te onderzoeken, zelfs indien er kopieën worden voorgelegd.

Ook UNHCR bevestigt dat indien verweerder twijfelt aan de authenticiteit van documenten, dit door verweerder geverifieerd moet worden. Verzoekster wijst voorts op de samenwerkingsplicht zoals verduidelijkt door het HvJ. Het Hof geeft aan dat de lidstaat mogelijks makkelijker toegang heeft tot bepaalde documenten dan verzoekster, wat de verantwoordelijkheid voor een authenticiteitsonderzoek bij de lidstaat legt. UNHCR wijst er voorts op dat bij kinderen het voordeel van de twijfel ruim moet worden geïnterpreteerd en dat de asielaanvraag in overeenstemming met de kinderrechten moet worden onderzocht. Verder verwijst verzoekster naar rechtspraak van de Raad.

Verzoekster herhaalt dat haar gebrek aan medewering en onwaarachtige verklaringen aan haar zoontje niet mogen worden tegengeworpen. Zijn nood aan bescherming moet apart en met voldoende nauwkeurigheid worden onderzocht en de asielinstanties dienen zich daarbij te laten leiden door het hoger belang van het kind en liberaal om te springen met het voordeel van de twijfel. Verschillende elementen in het dossier wijzen erop dat verzoeksters zoontje de Iraakse nationaliteit heeft, in Bagdad geboren is en daar recent ook verbleven heeft. De Iraakse nationaliteit wordt doorgegeven door de vader. Er zijn dan ook voldoende elementen in het dossier om na te gaan of de vervolgingsvrees van verzoekster niet tevens op haar zoontje van toepassing is, *“maar vooral, om verzoeksters zoontje de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen”*.

2.1.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: de kopieën van haar eigen identiteitskaart en deze van haar man (bijlage 2) en enkele publicaties van UNHCR (bijlagen 3-5).

2.2.1. Artikel 57/7*bis* van de vreemdelingenwet werd opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.2. Artikel 57/7*ter* van de vreemdelingenwet werd opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.3. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt op louter algemene wijze welke vreemdelingen als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus kunnen worden erkend. Verzoekster preciseert niet en er kan niet worden ingezien hoe dit louter algemeen geformuleerde artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

2.2.4. Verzoekster preciseert evenmin op welke wijze artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.5. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.6. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.8. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster het de asielinstanties onmogelijk maakt om een correct en waarheidsgetrouw beeld te krijgen over diverse cruciale elementen ter beoordeling van haar nood aan bescherming, zoals haar identiteit, nationaliteit,

het land en/of de regio's waar zij heeft geleefd, haar eventuele verblijfsomstandigheden en verblijfsstatuten aldaar en haar werkelijke levensloop en situatie. Meer bepaald wordt in dit kader vastgesteld dat verzoekster (i) geen overtuigende documenten bijbracht ter staving van haar voorgehouden nationaliteit en herkomst; (ii) een frappant gebrek aan kennis tentoon spreidde over het Irak ten tijde van het regime van Saddam Hoessein; (iii) tevens een verregaand gebrek aan kennis vertoonde over de val van voormeld regime; (iv) daarnaast een manifest gebrek aan kennis liet optekenen aangaande diverse elementaire en dagdagelijkse zaken over de gang van zaken in Irak na de val van het regime van Saddam Hoessein; (v) eveneens een kennelijk gebrek aan kennis vertoonde omtrent de stad en het land waarin zij beweerde nagenoeg haar hele leven te hebben gewoond; (vi) het Engels zeer goed machtig bleek doch een gebrek aan kennis vertoonde omtrent de Arabische versie van zeer fundamentele en typisch Iraakse woorden; (vii) voor dit alles geen afdoende verklaring(en) aanreikte; (viii) ondanks dat haar verschillende keren de kans werd geboden om de ware toedracht te verschaffen over haar nationaliteit, verblijfplaats(en) en verblijfssituatie van de voorbije jaren, bleef beweren te zijn geboren en getogen in Centraal-Irak; (ix) geen documenten voorlegde die de voormelde vaststellingen in haar hoofde zouden kunnen weerleggen.

Dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich in het onderhavige verzoekschrift niet de minste moeite getroost om de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen, dienaangaande geheel geen argumentatie voert en de bestreden beslissing in dit kader geheel ongemoeid laat. De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De identiteitskaarten die verzoekster bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2) kunnen aan de voormelde motieven geheel geen afbreuk doen. Vooreerst worden deze slechts bijgebracht in de vorm van gemakkelijk te manipuleren kleurenkopieën, zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Dit geldt des te meer nu uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat aan dergelijke Iraakse identiteitsdocumenten weinig of geen bewijswaarde kan worden gehecht aangezien zij eenvoudigweg illegaal en via corruptie kunnen worden verkregen, en dit zowel binnen Irak als daarbuiten. Hoe dan ook zijn deze identiteitskaarten niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorzien in artikel 8 PR RvV, zodat het de Raad onmogelijk is hun inhoud na te gaan. Zo uit deze identiteitskaarten al zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster de Iraakse nationaliteit heeft, dan nog dient daarenboven te worden opgemerkt dat dit geheel geen bewijs vormt voor haar bewering haar hele leven in Centraal-Irak te hebben gewoond, voor haar werkelijke opeenvolgende verblijfplaatsen, voor haar omstandigheden en verblijfssituatie aldaar en voor haar beweerde levensloop en situatie. Dit sluit immers geenszins uit dat verzoekster daarnaast een andere nationaliteit heeft, elders heeft verbleven en een verblijfsstatuut geniet en/of een geheel andere levensloop en levenssituatie heeft gekend dan zij tracht te laten uitschijnen.

Verzoekster laat, mede gelet op het voorgaande, aldus andermaal na duiding te geven en de waarheid te vertellen omtrent haar werkelijke nationaliteit(en), het land en/of de regio's waar zij haar hele leven heeft geleefd, haar eventuele verblijfsomstandigheden en verblijfsstatuten aldaar en haar werkelijke levensloop en situatie. Op deze wijze maakt zij het de asielinstanties moedwillig onmogelijk om een correct, duidelijk en waarheidsgetrouw beeld te krijgen over haar situatie en problemen en de eventuele nood aan internationale bescherming die hieruit zou voortvloeien.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of een bepaalde regio immers niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land of de regio waar de aanvrager feitelijk heeft verbleven. Verzoekster maakt omwille van de hoger gedane vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.2.9. Verzoekster vestigt de aandacht daarnaast op de situatie van haar zoontje, op het gegeven dat hij als minderjarige behoort tot een kwetsbare groep en op het feit dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind.

Te dezen wordt vooreerst vastgesteld dat verzoekster het verzoekschrift indiende in eigen naam en niet als vertegenwoordigster van de persoon die zij aanduidt als haar kind.

Tevens kan worden opgemerkt dat wanneer verzoekster het hoger belang van haar kind aanvoert, het passend zou voorkomen dat zij medewerkt met de asielinstanties door het afleggen van verklaringen die stroken met de realiteit omtrent haar eigen persoon, *quod non*. Door haar ongeloofwaardige verklaringen, zoals vastgesteld onder punt 2.2.8., toont zij aan niet te willen voldoen aan de op haar rustende plicht tot medewerking. Dergelijk gebrek aan medewerking is een manifeste aanwijzing dat verzoekster zelf het aangevoerde hoger belang van haar kind negeert. Het is dan ook minstens merkwaardig dat verzoekster aan verweerder verwijt het hoger belang van het kind te miskennen wanneer verzoekster, omwille van haar verklaringen, het de asielinstanties onmogelijk maakt een inschatting te maken van haar eigen profiel en bijgevolg van het profiel van haar onmondig kind.

Doordat verzoekster persisteert in het afleggen van leugenachtige verklaringen en weigert duidelijkheid te verschaffen over haar werkelijke nationaliteit(en), het land en/of de regio's waar zij haar hele leven heeft geleefd, haar eventuele verblijfsomstandigheden en verblijfsstatuten aldaar en haar werkelijke levensloop en situatie, maakt zij het de asielinstanties immers manifest onmogelijk om een correct, duidelijk en waarheidsgetrouw beeld te krijgen over zowel de eventuele andere nationaliteit(en) van haar zoontje als diens verblijfsituatie, mogelijke verblijfsalternatieven, eventuele mogelijkheden om bescherming te verkrijgen, werkelijke levensloop, situatie en nood aan internationale bescherming.

De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat verzoekster weliswaar betoogt dat verschillende elementen in het dossier wijzen op het feit dat haar zoontje de Iraakse nationaliteit heeft, in Bagdad geboren is en aldaar recent verbleven heeft, doch zij vermag hiermee geenszins te volstaan om aan te tonen dat haar zoontje ingevolge hiervan een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Vooreerst kan in deze worden opgemerkt dat verzoekster zelf in hoofde van haar zoontje nooit eerder expliciet en concreet gewag maakte van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Daarenboven laat verzoekster na om ook maar enig concreet gegeven aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat haar zoontje in Irak een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. In dit kader is het van belang om aan te stippen dat verzoekster voorhoudt dat haar man nog in Irak verblijft, en dit meer bepaald in Najaf in het zuiden van Irak (administratief dossier, stuk 5A, p.3). Verzoekster maakt daarbij geenszins aannemelijk en toont niet aan dat haar man aldaar zou worden vervolgd of problemen zou kennen, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk maakt of aantoonst dat haar zoontje aldaar zou dreigen te worden vervolgd of problemen zou dreigen te ondervinden. Evenmin toont zij aan dat de situatie er zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus toont verzoekster niet aan dat haar zoontje een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Evenmin toont zij aan dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Nog daargelaten dat ingevolge de handelwijze en bedrieglijke verklaringen van verzoekster niet kan worden nagegaan ten aanzien van welk land of welke landen deze medische problemen dan wel zouden dienen te worden afgetoetst, is verzoeksters verwijzing naar de geestelijke gezondheidsproblemen van haar zoontje *in casu* niet dienstig. Verzoekster toont immers niet aan dat

deze problemen enig verband zouden vertonen met één van de in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Gelet op het gestelde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet inzake artikel 9~~ter~~ van de vreemdelingenwet, houden deze problemen evenmin verband met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS